

מיכתבים

המצוי הרבה מיוזרה ואשר נקרא, בשעתו, הי סודאן האנגלו-מצרי, על שם השלטון הקולוניאלי המשותף בו היה נתון באותם ימים.

די"ר יוסף סומך, רמת-גן

אפילו המרתף מנוצל

על השימוש שעושה רשות-השידור בבניין משרדים ירושלמי (יוסף חפצדי עבר לאמריקה", העולם הזה 12.8.87).

באתר והשקל פורסם, כי יוסף חפצדי, השכיר בניין משרדים בן 12 דירות לטלוויזיה, לעשר שנים, תמורת עשרות אלפי דולרים לחודש. בגלל סיכוסים אין הטלוויזיה משתמשת בבניין, והוא עומד ריק מזה כמה שנים.

העובדות הן כי הבניין האמור מושכר לרשות השידור (לא לטלוויזיה) תמורת 60 אלף דולר לשנה, והיינו חמשת אלפים דולר לחודש; שום סכסוך לא גרם לאי-שימוש בבניין והוא מאויש כולו; מחלקות הגבייה, ההגדה והביטחון משתמשות בארבע קומות בבניין והמרתף מנוצל לאחסון.

שרי צימרמן, דוברת רשות השידור, ירושלים

שיר עם עוקץ

שיר של קורא, אותו הוא כתב, בטעונו, למשה אישכסית, ואשר הש-

(המשך מעמוד 3)

החולין, האמהאריה), זכות-ראשונים בנושא מגיד עה למורהו של פייטלוביץ, יוסף הלוי, יוצא תורכיה ששימש כפרופסור בסורבון הפאריסאי. הלוי, שסייר, באמצע המאה שעברה, בין יהודי תימן, הגיע למסקנה שבמים קדומים עבר חלק מיהודי תימן את ים סוף לאתיופיה ואלה הם אבות היהודים האתיופיים. ואחרי שהוא עמד מקרוב על טיבם, הוא הטיל על בחיר תלמידיו, פייטלוביץ, את מלאכת השכתום (אחר שהיו מצויים, כדברי הלוי, מעבר לנהרי כוש") לחיק העם.

פרט מעניין: נסיעתו הראשונה של פייטלוביץ לאתיופיה מומנה עלידי הכארון ארמונר (הנדיב הידוע) הדרוטשילר. **זאב דגנלי**, חל-אביב

אין תלונה

על ייצוג מישפטי של בני מישפחת יערי (חוזה אחרת", העולם הזה 26.8.87).

אינני מייצג ולא ייצגתי את גב' חווה יערי. אני מייצג את מר אהוד יערי, לא ידוע לי על כל תלונה של גב' חווה יערי נגדי.

בצלאל הזכמן, עורך-דין, חל-אביב

למיבטחים היה כוח

על הצלחה בגביית חובות (אתה והשקל", העולם הזה 26.8.87)

העולם הזה: שבועון החרשות הישראלי ♦ המערבת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, פל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ רכזת מערכת: ענת פרגוסמי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ מחלקת המודעות: ברביט טל ♦ עורך רסוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סימון ♦ המו"ל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גד בע"מ, תל-אביב.

קורא יקר,

השבוע הגיע אליי, כנראה באיחורמה, מיכתב בכתב-ידו של מרדכי וענונו. אני מניח שהוא מיועד לכל קוראי העולם הזה, ועל כן אני מפרסם אותו כאן.

הוא מר אורי אבנרי, שלום רב. אני אתחיל בכך שאני אזכיר לכולם כי אני לא מרגל, ולא הייתי מרגל. לא פעלתי בשורתו של אף אירגון או מדינה זרה, ולא פיתו אותי בעזרת כסף או נשים לעבור ולמסור חומר למדינה כלשהי.

כל מעשיי הם פרי יוזמי ומחשבותי. החלטה אישית, ביוזמי על קצתי על עצמי את הסיכון לשלם מחיר על המעשה הזה. ידעתי כי אני יוצא למלחמה נגד שרותי-הביטחון וממשלת-ישראל. ובכל זאת, היה לי האומץ והעוצמה הנפשית לצאת בגלוי למאבק הזה. לא חשבתי שאני הולך למסע של הנאה, אם כי אני חושב שעשייתי מעשה טוב וחיוכי, ומגיע לי הכבוד על כך.

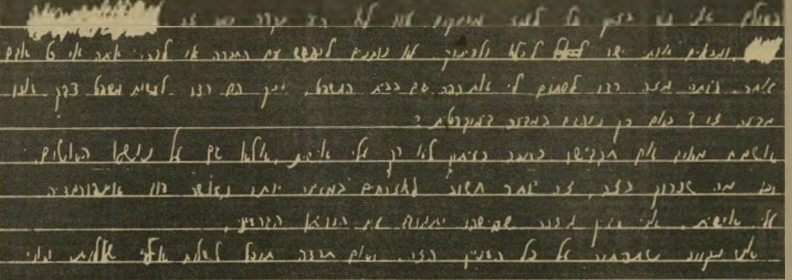
קשה וחדשים לשפוט את מעשיי בצורה

וכך אני עכשיו בצניוק, מנעו ממני זכויות שיש לאחרים, ושאין ביניהם ובין ביטחון-המדינה כלום.

כמה אסור לי לטלפן לעורך-הדין שלי. אסור לי לקבל מזון מחוץ לכלא. אסור לי להחזיק רדיו טייפ. אסור לי להיפגש עם אנשים מחוץ לאחים שלי. אסור לי לשלוח טייפ מוקלט לחברה, או לדבר איתה בטלפון. אסור לי לדבר עם כומר או להיפגש עם ח"כ.

כל התנאים האלה מטרם היא לפגוע בהגנה שלי לקראת המישפט. אף אחד לא יודע איך השב"כ מנסה לפעול ולהטות את המישפט לטובתו. עוד יסופר על איך הם מנסים להכריע את המישפט לטובתם.

וכך, במיסגרת תנאים אלה, סדר-היום שלי הוא פשוט. מתעורר ב-7.00, שותה תה, מותר על ארוחת-הבוקר ומתחיל את היום בשמיעת חרשות בארץ ובעולם, ומתחיל בקריאת ספרים שאני מחזיק כאן, עובר לעיתונים ולארוחת-צהריים, וממשיך בכתיבת מיכתבים או מחשבות, ועוד ספרים וחרשות ומסיקה קלאסית. ומחשבות

כתב-ידו של וענונו (עם מחיקות השב"כ) עוד לא היה מיקרה כמו זה.

לקראת המישפט, רץ במקום ועושה תרגילים בתא, ואח"כ מיקלחת וארוחת-ערב. וממשיך את היום צד לשינה.

אני למעשה מוחזק בתא, והתא הזה יכול להיות על הירח או בתוך אונייה, או בכל מקום אחר בעולם.

אני נע בזמן, בלי לזוז מהמקום. עוד לא היה מיקרה כמו זה. ומביאים אותי ישר לכלא ולציניוק. לא נותנים להיפגש עם החברה, או לרבר איתה או עם כל אדם אחר. ויותר מזה, רצו לסתום לי את הפה גם בכיתת-המישפט. וכך הם רצו לעשות מישפט-צדק!

איוו מדינה זו! האם כך נוהגים במדינה דמוקרטית?

אשמח מאוד אם תקרישו כתבה בעיתון לא רק עליי אישית, אלא גם על נושא האטום וכל מה שברוך ביה. זה חשוב לאזרחים במדינה יותר מאשר עוד אינפורמציה עליי אישית. אני עדיין מצפה שמישהו יתמודד עם הנושא הגרעיני. אני מקווה שתכתוב על כל העניין הזה, ואם תרצה תוכל לשלוח אליי שאלות ואני אענה על שאלות אלה, ויגיעו אליך אחרי בדיקת הצנזורה של טוב. מוטי.

מ.א.א.א.

מלונאי חיים שיף ויודיר (חי-כיליבור אהוד אולמרט) הוא כן שילים

תבש בעת פירסומו בהעולם הזה (מיכתבים", העולם הזה 26.8.87). התפלאתי מאוד לראות שמשום מה קיצר העולם הזה את חייו של שירי ושורתו האחרונה הושמטה ובכך הוצא כל העוקץ שלו והוא נשאר עירום ובלתי-גמור.

זאב שלובסקי, חל-אביב

להלן השיר במלואו: החיים נוצרו כדי לחיות, והמוות נוצר כדי למות. לכן זה חטא לחיות כמו מת.

בית הטו בערבה

מישאלים וסקרים שפורסמו לאחרונה חשפו כורות מדהימה בין צעירי ישראל בכל הקשור לתולדות עם וארצם (חיים ארליך זורוב היה ראש העיריה הראשון של תל-אביב; יוסף תרומפלדור היה אלוף פיקוד צפון בימי מלחמת-העצמאות). אך אין בכך כל חדש וגליון העולם הזה, שהופיע השבוע לפני 26 שנה, כבר פירסם רוגמה מייצגת של בורות זאת:

תשובות של תלמיד שמינות ש" התבקש, בעת מיבחן בהיסטוריה, למנות שלוש תקופות בתולדות ישראל: הבית הראשון, הבית השני והבית המשותף!

כיו"ר ועד עובדי מלון ד'פולומט לשעבר צ"ד טטתי כאילו מיבטחים לא פעלה לגביית חובות של חיים שיף בנימוק ש-אין להם, למיבטחים, הכוח לגבות את החובות ומיבטחים הודיעה למפוטרים כי כל עוד לא יעביר לה שיף את החוב היא לא תעביר להם (לעובדים) את המגיע להם. דברים אלה לא נאמרו על ידי ההיפך הוא הנכון:

פעלתי בתיאום מלא עם נציגי ההנהלה הי ראשית של מיבטחים לגביית חובותיו של שיף למיבטחים וכתוצאה מתביעות מישפטיות נפ דרות נגד מרבית מלונות שיף, קיבלה מיבטחים את רמי התגמולים ממדינת תל-אביב, מדינה בת ים, אורניל, הנושא וכו'. חיים בלקין, רמת-גן

בחורה לאפריקה

על מדינת מאל, שאחת מעריה הנידחות היא טימבוקטו (מיכתב" בים", העולם הזה 26.8.87).

לא רק טימבוקטו היא חור נידח באפריקה, אלא כל המדינה הזאת, בה מצויה טימבוקטו, היא כזאת.

המדינה הזאת היא מאל, אומנם מדינת-ענק (היא משתרעת על יותר ממיליון קילומטר מרד בעים, בערך פי 50 משיטחה של מדינת ישראל) אבל ללא מוצא אל הים ועם אוכלוסיה של חמישה מיליון בלבד, המגדלים אגוזי-ארמה, כות-נה ואורו והרבר הכי מעניין שאפשר לספר על מאל הוא, כי לפני קבלת עצמאותה, כאשר עוד היתה מושבה צרפתית, נקראה הסודאן הצרפתי, כנראה על-מנת להבדילה מן הסודאן המקורי,